



Arrest

nr. 150 479 van 6 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die *loco* advocaat Mr. K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker huwt op 15 januari 2010 met mevrouw R. C. Zij hebben een minderjarige dochter, F. O., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 3 februari 2010 dient de verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. De verzoeker wordt op 24 juli 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig van 3 juli 2010 tot 3 juli 2015.

1.2. Op 11 mei 2010 wordt de verzoeker door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, recht doende in strafzaken, veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden met uitstel van drie jaar

behalve vier maanden effectief omwille van het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg waarbij het misdrijf werd gepleegd tegen M.L., persoon met wie hij samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft gehad. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker geen hoger beroep heeft ingesteld tegen dit vonnis.

1.3. Bij beschikking in kortgeding van 8 december 2010 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde wordt de echtgenote van de verzoeker gemachtigd om afzonderlijk te verblijven in de echtelijke woonst. Aan de verzoeker wordt een verbod opgelegd om zich in een straal van 5 kilometer rond de woning van mevrouw R. C. te begeven, dit met het oog op haar veiligheid.

1.4. Per vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde wordt op 3 februari 2011 de echtscheiding uitgesproken tussen de verzoeker en mevrouw R. C. Dit vonnis is op 12 april 2011 in kracht van gewijsde gegaan.

1.5. Bij beschikking in kortgeding van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde d.d. 6 april 2011 wordt het ouderlijk gezag van hun dochter exclusief toegewezen aan mevrouw R. C.. Uit deze beschikking blijkt tevens dat hun dochter haar hoofdverblijfplaats zal hebben bij mevrouw R. C., dat de kinderbijslag en andere sociale voordelen toekomt aan laatstgenoemde en dat het recht op persoonlijk contact van de verzoeker met zijn dochter voorlopig wordt opgeschort.

1.6. Op 16 juni 2011 wordt een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoeker genomen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) omdat de verzoeker uit de echt is gescheiden van mevrouw R. C. De F-kaart van de verzoeker wordt ingetrokken. Er blijkt niet dat verzoeker hiertegen een beroep bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft ingediend.

1.7. De verzoeker dient op 21 juni 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ingediend. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag op 1 juli 2013 onontvankelijk heeft verklaard. Tevens wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissingen worden op 24 juli 2013 aan de verzoeker betekend. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat de verzoeker een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen deze beslissingen.

1.8. Op 12 september 2012 wordt de verzoeker door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, recht doende in strafzaken, veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden met uitstel van drie jaar behalve vier maanden effectief omwille van het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, met als verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd tegen een persoon met wie hij samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft, *in casu* mevrouw R. C. Uit het administratief dossier blijkt dat geen hoger beroep werd ingesteld tegen voormeld vonnis.

1.9. De vordering van de procureur des konings tot nietigverklaring van het huwelijk tussen R. C. en verzoeker wordt op 7 maart 2013 door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde onvankelijk doch ongegrond verklaard daar het bewijs van het bestaan van een schijnhuwelijk niet wordt geleverd.

1.10. Op 27 mei 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die op 28 mei 2013 aan de verzoeker wordt betekend. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Minister van/van de gemachtigde van de Minister van van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie G. V. (...) adviseur wordt aan de genaamde O. I. Q. (...) geboren te L. (...), op (...) die de Nigeriaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 04.06.2013 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- ☐ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
 - ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- + artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene werd op 11.05.2010 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaar behalve 4 maanden effectief, uit hoofde van slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Betrokkene werd op 12.09.2012 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Betrokkene wordt onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar om de volgende redenen:

- ☐ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene werd op 11.05.2010 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaar behalve 4 maanden effectief uit hoofde van slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Betrokkene werd op 12.09.2012 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Overwegende het gewelddadige karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde

Betrokkene heeft een Belgisch Kind.

Overwegende dat uit de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 06 april 2011 blijkt uit dat het ouderlijk gezag wordt toegewezen aan de moeder;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen ; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering gekoppeld aan een inreisverbod gedurende 8 jaar hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;"

1.11. Op 10 september 2013 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering aan verzoeker betekend.

1.12. Op 6 november 2013 dient verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Belg, met name in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch kind.

1.13. Op 30 april 2014 weigert de gemachtigde de in punt 1.12. vermelde verblijfsaanvraag in aanmerking te nemen en wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

In het verzoekschrift wordt het middel als volgt weergegeven:

“Verzoeker kreeg op 27.05.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dat de reden van de beslissing de volgende is:

De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene werd op 11.05.2010 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaar behalve 4 maanden effectief, uit hoofde van slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid

Betrokkene werd op 12.09.2012 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid

Hij krijgt een inreisverbod van 8 jaar omwille van de volgende redenen:

Betrokkene werd op 11.05.2010 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaar behalve 4 maanden effectief uit hoofde van slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid

Betrokkene werd op 12.09.2012 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid

Overwegende het gewelddadige karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft een Belgisch kind.

Overwegende dat uit de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 06.04.2011 blijkt dat het ouderlijk gezag wordt toegewezen aan de moeder.

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering gekoppeld aan een inreisverbod gedurende 8 jaar hiertoe een gepaste maatregel vormt

Overwegende bijgevolg dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent en dit omwille van volgende redenen.

Verzoeker was destijds gehuwd te Temse op 15.01.2010 onder het wettelijk stelsel bij gebreke aan een huwelijkscontract met mevrouw R. C. (...).

Uit hun huwelijksrelatie werd 1 kind geboren:

- *F. E. O. (...), geboren te Deurne op 15.01.2009*

Bij beschikking in kortgeding van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde d.d. 08.12.2 010 werden volgende maatregelen bevolen:

- *Afzonderlijk verblijf voor gedaagde*
- *Straatverbod lastens verzoeker zich in een straal van 5 km rond de woning van mevrouw te begeven*

- *Evaluatie terechtzitting d.d. 19.01.2011*

Bij beschikking in kortgeding van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde d.d. 06.04.2011 werden volgende maatregelen bevolen:

- *Bevestiging van de beschikking d.d. 08.12.2 010*

- Exclusieve toekenning van het ouderlijk gezag aan gedaagde
- Inschrijving van het kind en hoofdverblijf van het kind bij gedaagde
- De kinderbijslag en andere sociale voordelen komen in de interne rechtsverhouding tussen partijen toe aan gedaagde
- Opschorting van het recht op persoonlijk contact met zijn kind
- Verzoeker werd veroordeeld tot betaling van een onderhoudsbijdrage voor zijn kind van 100€/maand
- Gedaagde bewam het voorlopig bezit van de goederen die zij onder zich had en het voertuig Hyundai Accent
- Volgende goederen dienen door gedaagde aan verzoeker te worden afgegeven: zijn kledij, schoenen en juwelen, brommer peugeot, fiets en 2 TV toestellen; de dvd speler en het soundsysteem dienen in het bezit te blijven van gedaagde
- Vervreemdingsverbod
- Schulden aangegaan door 1 van partijen zijn voortaan eigen schulden

In augustus 2012 werd een verzoekschrift neergelegd bij de jeugdrechtbank te Dendermonde teneinde een wijziging te bekomen van de vorige beslissingen en dit omwille van nieuwe en gewijzigde omstandigheden. De zaak werd ingeleid op 17.10.2012 om 09.00u.

Deze procedure is tot op heden nog steeds lopende en gekend onder het rolnummer JRB 567.B.2012/23. Op 04.09.2013 staat de zaak voor behandeling. Ter zitting d.d. 24.04.2013 werd de zaak uitgesteld teneinde een politioneel onderzoek te doen naar de woonst van vader alvorens de zaak in beraad kan worden genomen.

In juni 2012 werd voor verzoeker een regularisatieaanvraag ingediend in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is tot op heden nog steeds lopende doch bij het nemen van haar beslissing heeft dienst vreemdelingenzaken hier totaal geen rekening mee gehouden.

In eerste instantie meent verzoeker dat de bestreden beslissing een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. demotiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel. Op geen enkele wijze kan uit de bestreden beslissing afgeleid worden:

- Dat dienst vreemdelingenzaken rekening gehouden heeft bij het nemen van haar beslissing met het feit dat mijnheer een regularisatieaanvraag indiende en de argumenten daarin vermeld, onder meer werd verwezen naar een schending van artikel 8 van het EVRM. Alvorens een bevel met inreisverbod wordt gegeven mag verwacht worden dat dienst vreemdelingenzaken nazicht doet van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM

- Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing geen rekening gehouden heeft met het feit dat er thans wel degelijk nog een procedure lopende is voor de jeugdrechtbank te Dendermonde met betrekking tot de Belgische dochter van mijnheer terwijl de bestreden beslissing nalaat hieromtrent iets te vermelden en doet uitschijnen dat moeder het ouderlijk gezag toegewezen kreeg en deze beslissing definitief is doch dit is niet correct. Dit is niet correct en een schending van artikel 8 van het EVRM, de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginselen redelijkheidsbeginsel aangezien dienst vreemdelingenzaken zelf duidelijk stelt dat de verwijdering van verzoeker van ons grondgebied duidelijk een inmenging is in zijn privé-leven. Dat huidige beslissing dan ook niet ernstig is en onredelijk aangezien geen rekening heeft gehouden met de echte situatie van verzoeker, minstens kan dit niet afgeleid worden uit de bestreden beslissing.

Dat de stelling van dienst vreemdelingenzaken dat moeder het ouderlijk gezag kreeg toegewezen voor de minderjarige dochter dan ook niet langer correct is, minstens dat deze informatie niet volledig correct is en gekaderd dient te worden.

Dat om deze reden reeds de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod (in casu maar liefst 8 jaar!!!!!!) moet de DVZ een evenredigheidsstoets doen en desgevallend rekening houden met het gezinsleven van de betrokkene.

Uiteraard dient rekening gehouden te worden met de echte, correcte situatie van verzoeker.

Dit heeft de bestreden beslissing in casu niet gedaan.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier van verzoeker, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

In casu is het duidelijk dat dienst vreemdelingenzaken zich niet heeft gebaseerd op juiste informatie, minstens is het duidelijk dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat zij rekening gehouden hebben met het element dat thans een nieuwe procedure lopende is voor de jeugdrechtbank te Dendermonde in verband met het omgangsrecht tussen verzoeker en zijn dochter zodat indien er al

een evenredigheidstoets geweest zou zijn, men geen rekening heeft gehouden met de juiste informatie, minstens dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Verzoeker meent verzoeker dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending is van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker heeft hier een dochter in België en een procedure voor de jeugdrechtbank is hangende teneinde terug een omgangsregeling te bekomen met zijn dochter.

Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 van het "Europees Verdrag van de Rechten van de Mens" (EVRM) : het recht op een familie -en gezinsleven. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval.

Verzoeker meent dat dienst vreemdelingenzaken hier onvoldoende mee heeft rekening gehouden, dit een lacune is en essentiële elementen zijn die in de bestreden beslissing dienden te worden opgenomen, wat dvz nagelaten heeft te doen.

Dvz heeft onvoldoende rekening gehouden met de duur van het verblijf van betrokkene in het rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst en bindingen heeft hier in België.

Verzoeker meent dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de bestreden beslissing, met het voorgaande, onvoldoende rekening heeft gehouden, minstens blijkt dit op geen enkele wijze of niet afdoende uit de bestreden beslissing.

Dat om die reden de bestreden beslissing dan ook een schending is van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft minstens blijkt dit niet afdoende uit de bestreden beslissing

Dat verzoeker de mening toegedaan is dat dit reeds een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Voorts dient benadrukt dat verzoeker betwist een ernstig reëel en actueel risico te vormen op nieuwe schending van de openbare orde.

De feiten die hij pleegde dateren allen intussen van dan drie jaar geleden.

Bezwaarlijk kan de bestreden beslissing dan stellen dat er thans een ernstig reëel en actueel risico is van nieuwe schending van de openbare orde.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft

genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering – hetgeen in casu overigens niet het geval is –, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. De bestreden beslissingen bevatten *in casu* een motivering in recht en in feite.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Deze bepalingen luiden als volgt: *"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven"*1 :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...)"

De gemachtigde motiveert in eerste instantie, in het kader van de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit wordt door de verzoeker betwist noch weerlegd in het verzoekschrift. Voor wat betreft de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, oordeelt de gemachtigde dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De gemachtigde verwijst naar het feit dat de verzoeker zowel op 11 mei 2010 als op 12 september 2012 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen, respectievelijk Dendermonde, werd veroordeeld tot een gevangenisstraf omwille van het aanbrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, in het kader van partnergeweld.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat in uitvoering van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet het bevel tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van acht jaar. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."*

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)"

De gemachtigde stelt dat de verzoeker een inreisverbod voor de duur van acht jaar wordt opgelegd omdat er een *"ernstig, reëel en actueel risico"* is op een nieuwe schending van de openbare orde, gelet op het *"gewelddadige karakter"* van de misdadige activiteiten van de verzoeker. Dienaangaande wordt opnieuw verwezen naar de veroordelingen van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen respectievelijk Dendermonde tot een gevangenisstraf.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen verder nog wordt gemotiveerd waarom de verzoeker zich niet kan beroepen op het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en waarom de inmenging in zijn privéleven proportioneel wordt geacht.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3. De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker voert aan dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissingen geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissingen. Hij meent tevens dat het duidelijk is dat de gemachtigde zich niet heeft gebaseerd op de “juiste informatie” en dat de gemachtigde op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker komt tot het besluit dat de gemachtigde zijn dossier niet grondig heeft onderzocht, minstens blijkt dit niet afdoende uit de bestreden beslissingen.

3.4. De bestreden beslissingen wijzen op het bestaan van het kind van verzoeker, dat de Belgische nationaliteit heeft. Er wordt tevens gewezen op de beschikking van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde van 6 april 2011 waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag wordt toegewezen aan de moeder.

De verzoeker wijst er op dat hij in augustus 2012 een verzoekschrift heeft ingediend bij de Jeugdrechtbank te Dendermonde teneinde een wijziging te bekomen van de “ *vorige beslissingen*” en dit omwille van “*nieuwe gewijzigde omstandigheden*”. Verzoeker licht verder toe dat deze procedure nog steeds lopende is en gekend is onder het rolnummer “*JRB 567.B.2012/23*”. De verzoeker voegt in dit verband als bijlage twee brieven toe opgesteld door de griffie van de Jeugdrechtbank te Dendermonde (stuk 3). Verzoeker geeft aan dat ter terechtzitting van 24 april 2013 de zaak werd uitgesteld teneinde een politieel onderzoek te doen naar zijn woonst en dit naar 4 september 2013. De verzoeker wijst erop dat de gemachtigde in zijn beslissingen geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd omtrent deze lopende procedure. Hij bekritiseert dat de bestreden beslissingen ten onrechte doen uitschijnen dat de beslissing omtrent het ouderlijk gezag over/het omgangsrecht met zijn minderjarige dochter definitief is. De verzoeker meent dat de stelling van de gemachtigde dat de moeder van zijn dochter het ouderlijk gezag kreeg toegewezen niet langer correct is, minstens dat deze informatie niet volledig correct is en gekaderd dient te worden in het licht van de nog steeds hangende procedure bij de Jeugdrechtbank.

De beschikking in kort geding van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde van 6 april 2011, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen, bevindt zich in het administratief dossier. Daarin wordt onder meer het volgende gesteld:

“Aangezien deze ernstige problemen tussen partijen een degelijke communicatie met betrekking tot het kind alleszins onmogelijk maken.

Dat dan ook dient te worden ingegaan op de vordering van mevrouw R. en het ouderlijk gezag exclusief aan haar dient te worden toegewezen.

Aansluitend en om diezelfde redenen dient het recht op persoonlijk contact van de heer O. met het kind te worden opgeschort. Niet alleen zijn agressief gedrag doch ook zijn gebrek aan vaste verblijfsplaats en werk staan een omgang met het kind in de weg."

In de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.7, maakte verzoeker weliswaar melding van 'een hangende procedure bij de jeugdrechtbank', maar hij legde hiervan geen bewijs voor. De Raad stelt dan ook vast dat het administratief dossier geen stukken bevat die daadwerkelijk aantonen dat verzoeker in "augustus 2012" een verzoekschrift heeft ingediend bij de Jeugdrechtbank te Dendermonde teneinde (gedeeltelijk) het ouderlijk gezag te bekomen over zijn dochter en/of een omgangsregeling met zijn dochter te bekomen naar aanleiding van bepaalde gewijzigde omstandigheden. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde rekening diende te houden met een 'verzoekschrift ingediend in augustus 2012'. In het administratief dossier wordt evenmin melding gemaakt van het bestaan van gewijzigde omstandigheden die er op wijzen dat verzoeker (gedeeltelijk) het ouderlijk gezag over zijn dochter of een omgangsregeling met zijn dochter zal worden toegekend. Verzoeker licht overigens in zijn verzoekschrift ook niet toe welke precieze en concrete omstandigheden dit zijn. Dat een zaak nog steeds hangende zou zijn, kan verder niet worden afgeleid uit de als bijlage toegevoegde stukken aan het verzoekschrift. Verzoeker meldt in zijn verzoekschrift dat de zaak, na uitstel, werd vastgesteld op 4 september 2013. Er wordt geen bijkomende informatie gegeven over de afloop van de zaak. Op de terechtzitting van 3 april 2015 geeft de raadsman van verzoeker evenmin verdere inlichtingen over de afloop van de zaak.

Wat er ook van zij, het betoog dat verzoeker een zaak zou hebben ingeleid omdat hij de vastgestelde regeling omtrent het ouderlijk gezag en het omgangsrecht met zijn dochter veranderd wil zien, neemt niet weg dat op het moment van de bestreden beslissingen de beschikking van 6 april 2011 nog steeds van kracht was en dat de gemachtigde op goede gronden vaststelde dat verzoeker geen ouderlijk gezag meer had over zijn Belgisch kind. Verzoeker brengt geen bewijs aan van het feit dat de door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde opgelegde regeling waarbij het ouderlijk gezag exclusief aan de moeder wordt toegekend en het persoonlijk contact tussen verzoeker en zijn kind wordt opgeschort, niet meer zou gelden.

3.5. In tweede instantie vestigt de verzoeker er de aandacht op dat hij in "juni 2012" een regularisatieaanvraag heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Volgens de verzoeker heeft de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing helemaal geen rekening gehouden met het feit dat deze aanvraag nog lopende is, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissingen. Evenmin heeft de gemachtigde rekening gehouden met de argumenten vermeld in deze aanvraag, zoals de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Zoals reeds vermeld in punt 1.7., blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde deze aanvraag – in zoverre de verzoeker doelt op de aanvraag ingediend op 21 juni 2012 – op 1 juli 2013 onontvankelijk heeft verklaard. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat de verzoeker een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen deze beslissing. De bewering dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die de verzoeker op 21 juni 2012 heeft ingediend, nog lopende zou zijn, is dan ook niet correct.

Verder dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geen enkele invloed op de verblijfssituatie en doet geen afbreuk aan het gestelde in het thans bestreden bevel, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Wat betreft de in de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangehaalde argumenten, merkt de Raad op dat verzoeker melding maakte van zijn Belgische dochter en zich in dit kader beriep op artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen rekening wordt gehouden met deze argumenten. Het bestaan van het Belgische kind van verzoeker wordt erkend waarbij tevens wordt benadrukt dat middels de beschikking van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde van 6 april 2011 het ouderlijk gezag wordt toegewezen aan de moeder. Om deze reden besluit de gemachtigde dat verzoeker zich niet op een familieleven kan in de zin van artikel 8 van het EVRM beroepen. Wat betreft de in de verblijfsaanvraag vermelde

hangende procedure teneinde terug omgangsrecht te krijgen met zijn dochter, herhaalt de Raad wat wordt gesteld in punt 3.4., met name dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag hiervan geen bewijs voorlegde, dat het inleiden van een zaak om de vastgestelde regeling omtrent het ouderlijk gezag en het omgangsrecht te veranderen niet wegneemt dat op het moment van de bestreden beslissingen de beschikking van 6 april 2011 nog steeds van kracht was, dat de gemachtigde op goede gronden vaststelde dat verzoeker geen ouderlijk gezag meer had over zijn Belgisch kind en dat verzoeker geen bewijs aanbrengt van het feit dat de door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde opgelegde regeling waarbij het ouderlijk gezag exclusief aan de moeder wordt toegekend en het persoonlijk contact tussen verzoeker en zijn kind wordt opgeschort, niet meer zou gelden.

3.6. In derde instantie voert de verzoeker nog aan dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale- en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst en bindingen met België.

De Raad wijst er op dat, krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, slecht rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Uit de bewoordingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoeker en dat tevens rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en zijn gezinsleven. Met name werd, voor wat betreft de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar, rekening gehouden met de herhaaldelijke strafrechtelijke veroordelingen van de verzoeker in het kader van partnergeweld. Uit de bestreden beslissingen blijkt ook duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met zijn gezinssituatie:

“Betrokkene heeft een Belgisch Kind.

Overwegende dat uit de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 06 april 2011 blijkt uit dat het ouderlijk gezag wordt toegewezen aan de moeder;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen ; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering gekoppeld aan een inreisverbod gedurende 8 jaar hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;”

Waar de verzoeker nog aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn economische situatie, zijn sociale- en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst en bindingen met België, stelt de Raad vast dat de verzoeker zich beperkt tot deze stelling, zonder toe te lichten met welke precieze elementen of omstandigheden de gemachtigde had moeten rekening houden en op welke wijze die van invloed hadden kunnen zijn op de bestreden beslissingen. Uit het administratief dossier kunnen dergelijke elementen ook niet worden afgeleid. Daarbij merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissingen duidelijk wordt aangehaald dat het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde, superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden, hetgeen verzoeker met zijn algemeen betoog niet weerlegt.

De Raad stelt vast dat verzoeker met voormeld, uiterst summier betoog, niet aantoont dat de gemachtigde zich niet zou hebben gebaseerd op alle relevante gegevens bij het nemen van zijn beslissingen en dat hij onzorgvuldig te werk is gegaan.

3.7. Verzoeker betwist dat hij een ernstig reëel en actueel risico vormt op een nieuwe schending van de openbare orde, aangezien de feiten die hij pleegde *“dateren van meer dan drie jaar geleden”*. De gemachtigde kan volgens de verzoeker dan ook bezwaarlijk stellen dat er thans sprake is van een dergelijk risico.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de laatste veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank dateert van 12 september 2012, dit is minder dan een jaar voor het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoekers' stelling dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat er sprake is van een ernstig reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde, doordat de feiten "allen" dateren van drie jaar geleden, mist dan ook feitelijke grondslag.

Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen gewag wordt gemaakt van twee veroordelingen tot een gevangenisstraf "van 10 maanden met uitstel van 3 jaar behalve 4 maanden effectief" en een "definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden", "uit hoofde van slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid". Verzoeker betwist deze feiten op zich niet en deze elementen vinden steun in het administratief dossier. De Raad merkt ten overvloede op dat uit het administratief dossier blijkt dat in het meest recente vonnis gewag wordt gemaakt van een "verzwarende omstandigheid dat de schuldige de misdaad of het wanbedrijf heeft gepleegd tegen zijn echtgenoot of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft". Het blijkt *in casu* te gaan om mevrouw R. C., de ex-echtgenote van de verzoeker en tevens de moeder van zijn minderjarige dochter. Ook uit het eerste vonnis blijkt dat de slagen en verwondingen toegebracht aan M.L. plaats vonden in een situatie van partnergeweld.

In de bestreden beslissingen wordt gewezen op het "gewelddadige karakter" van de "misdadige activiteiten" van de verzoeker, waarna wordt besloten dat er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Uit de bestreden beslissingen blijkt de gemachtigde oog heeft gehad voor de concrete feiten zoals gepleegd door verzoeker en de strafmaat die voor deze feiten werd opgelegd en waaruit ook de ernst van deze feiten blijkt.

Gelet op de ernst van de door verzoeker begane feiten – waarbij nogmaals dient te worden gewezen op het feit dat de verzoeker zich meermaals heeft schuldig gemaakt aan partnergeweld bij verschillende vrouwen –, het herhaaldelijk karakter van deze feiten en de daaraan gekoppelde strafmaat die hem werd opgelegd, komt het de Raad niet onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde *in casu* heeft besloten dat er sprake is van een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde, hetgeen volgens de gemachtigde verantwoordt waarom de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd vergezeld van een inreisverbod voor de duur van acht jaar. De Raad wenst er in dit verband wederom op te wijzen dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen hij, door rekening te houden met de strafrechtelijke veroordelingen en de ernst van de gepleegde feiten, gedaan heeft.

Het feit dat enige tijd verstreken zou zijn tussen de veroordelingen en het nemen van de bestreden beslissingen – *in casu* drie jaar respectievelijk één jaar – doet hieraan geen afbreuk, daar uit de feiten en de bestreden beslissingen blijkt dat er sprake is van herhaald partnergeweld. Verzoeker brengt, buiten het feit dat er enige tijd is verstreken sinds de veroordelingen, verder geen concrete argumenten aan waarmee hij aantoont dat de vaststelling van de gemachtigde dat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde bestaat, kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig is.

Tot slot benadrukt de Raad dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tevens als rechtsgrond artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vermeldt. De gemachtigde motiveert dat de verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. Dit wordt betwist noch weerlegd in het verzoekschrift. Deze vaststelling volstaat om het bestreden bevel te schragen.

3.8. De verzoeker meent dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Op basis van de aangevoerde elementen, kijkt de Raad, wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of gezinsleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats na of er een daadwerkelijk privé- en/of gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.9. Voor wat betreft de vraag of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, wijst er Raad erop dat er in beginsel vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de *facto* gezinsbanden te creëren (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties."* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30), zoals de erkenning van een kind, de bijdragen voor de zorg en opvoeding van het kind, en de kwaliteit en regelmatigheid van het contact. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd.

Verzoeker onderstreept dat hij in België een minderjarige dochter heeft met zijn Belgische ex-echtgenote. De verzoeker betoogt dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissingen (in het algemeen en bij het bepalen van de duur van het inreisverbod in het bijzonder) rekening had moeten houden met zijn gezinsleven. Hierbij had de gemachtigde rekening moeten houden met zijn *"echte, correcte situatie"*, hetgeen *in casu* niet is gebeurd. De verzoeker wijst er nogmaals op dat er thans een *"nieuwe procedure"* lopende is voor de Jeugdrechtbank te Dendermonde teneinde terug een omgangsregeling te bekomen met zijn dochter. Verzoeker onderstreept dat de beslissing omtrent het ouderlijk gezag over zijn dochter/de omgangsregeling met zijn dochter dan ook niet definitief is. Dit zijn essentiële elementen waarmee de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden, aldus de verzoeker.

In de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de beschikking in kortgeding van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde van 6 april 2011 waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag over de minderjarige dochter exclusief wordt toegekend aan de ex-echtgenote van de verzoeker. Hierdoor, zo stelt de gemachtigde, kan de verzoeker zich niet beroepen op een familieleven met zijn dochter in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betwist dit en wijst erop dat een procedure hangende is voor de Jeugdrechtbank te Dendermonde teneinde terug een omgangsregeling te bekomen met zijn dochter.

De Raad acht het van belang de uitzonderlijke omstandigheden van huidig geval, zoals die blijken uit de stukken van het administratief dossier, te benadrukken. In de beschikking in kortgeding van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde van 6 april 2011 wordt gewezen op de *“ernstige problemen tussen partijen”* die een *“degelijke communicatie met betrekking tot het kind alleszins onmogelijk maken”*, waardoor het ouderlijk gezag exclusief aan mevrouw R. C. dient te worden toegewezen. Om diezelfde reden wordt het recht op persoonlijk contact van de verzoeker met zijn dochter opgeschort, waarbij tevens wordt gewezen op zijn agressief gedrag en zijn niet betwiste agressieproblematiek. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker op het moment van de beschikking van 6 april 2011 al voor de eerste maal op 6 mei 2010 strafrechtelijk werd veroordeeld wegens partnergeweld tegen M.L en dat op 8 december 2010 een straatverbod werd opgelegd ter bescherming van de moeder van zijn dochter.

Het oordeel van de gemachtigde dat verzoeker geen aanspraak kan maken op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient volgens de Raad dan ook te worden samen gelezen met de door de gemachtigde gedane vaststelling dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Deze conclusie is, zoals reeds gesteld, gebaseerd op het feit dat de verzoeker tot twee keer toe werd veroordeeld door een correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen in het kader van partnergeweld. Uit het laatste vonnis blijkt dan ook nog eens dat het slachtoffer van deze slagen en verwondingen mevrouw R. C., de moeder van zijn minderjarig kind, is.

Tot slot constateert de Raad dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift, blijkt dat de verzoeker een voldoende standvastige band heeft met zijn dochter. Zo heeft verzoeker, gelet op zijn agressieve gedrag, waar hij tot twee maal toe voor werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, niet eens het recht om zijn dochter te bezoeken. Verzoeker toont niet aan dat dit gegeven niet meer correct is. Verder blijkt ook niet dat de verzoeker op een andere wijze – bijvoorbeeld via brieven of telefonisch – contact tracht te houden met zijn dochter, of dat hij op welke wijze dan ook begaan is met haar opvoeding. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat de verzoeker gehouden is tot het betalen van een onderhoudsbijdrage voor zijn dochter.

Wat betreft het betoog dat hij in 2012 een verzoekschrift heeft ingediend bij de Jeugdrechtbank te Dendermonde om het ouderlijk gezag en een omgangsregeling te bekomen met zijn dochter, verwijst de Raad naar wat reeds werd gesteld in punten 3.4 en 3.5. Zoals reeds opgemerkt, blijkt uit niets dat de opgelegde regeling van 6 april 2011 omtrent het ouderlijk gezag of de persoonlijke omgangsregeling, waarop de gemachtigde zich steunt in de bestreden beslissingen, zou zijn veranderd.

Uit het voorgaande, stelt de Raad vast dat de verzoeker niet aantoonde dat de band die hij met zijn minderjarige dochter heeft voldoende standvastigheid vertoont om te besluiten dat zij een gezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat er *in casu* geen sprake is van een gezinsleven tussen de verzoeker en zijn minderjarige dochter in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij over een gezinsleven beschikt dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.10. Wat het bestaan van een privéleven betreft, stelt de Raad vast dat noch door de bestreden beslissingen, noch door de nota met opmerkingen wordt betwist dat er sprake is van een privéleven. De gemachtigde betwist in de bestreden beslissingen niet dat een verwijdering een inmenging vormt in het privéleven van verzoeker.

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissingen betrekking hebben op een situatie van weigering van voortgezet verblijf of betrekking hebben op een eerste vraag om toelating tot verblijf, stelt de Raad vast dat dat de toepasselijke beginselen van het EVRM in beide gevallen dezelfde zijn waarbij dezelfde kernvraag te worden beantwoord, namelijk heeft de Staat een billijke afweging gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten

beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 68; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 106). De beoordelingsmarge van Staten wordt overschreden indien er geen billijke belangenafweging wordt gemaakt.

Het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging voor het privéleven is derhalve niet absoluut. Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen zijn de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief wordt voorgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen eventuele elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven wanneer hij vaststelt dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De tweede bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 74/11, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat voorziet dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voor beide bestreden beslissingen wordt verwezen naar twee strafrechtelijke veroordelingen uit hoofde van slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid – in het kader van partnergeweld. Op basis van de ernst van de concrete feiten, met name het gewelddadig karakter ervan, uit de herhaalde veroordelingen omwille van partnergeweld in 2010 en 2012 en uit de strafmaat van 10 maanden gevangenisstraf, besluit de gemachtigde dat er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Waar de verzoeker aanvoert dat de gemachtigde “een evenredigheidstoets” had moeten verrichten en “desgevallend rekening” had moeten houden met zijn privé- en gezinsleven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde wel degelijk is overgegaan tot een dergelijke proportionaliteitstoets:

“Betrokkene heeft een Belgisch Kind.

Overwegende dat uit de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 06 april 2011 blijkt uit dat het ouderlijk gezag wordt toegewezen aan de moeder;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen ; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering gekoppeld aan een inreisverbod gedurende 8 jaar hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde de onder artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging heeft gemaakt. Gezien de herhaalde veroordelingen omwille van partnergeweld, de ernst van de feiten en de

zware strafmaat is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de bescherming van de openbare orde laat doorwegen op de privébelangen van verzoeker. In zoverre de verzoeker nog verwijst naar de duur van zijn verblijf in België, zijn sociale en culturele integratie in België en zijn “*bindingen*” in dit land, stelt de Raad vast dat, hoewel de impact op zijn privéleven noch door de gemachtigde noch door de Raad wordt betwist, niet kan worden aangenomen dat de gemachtigde hier een disproportionele belangenafweging heeft gemaakt, gelet op de voormelde vaststelling dat er in hoofde van de verzoeker een ernstig, reëel en actueel risico bestaat dat hij de openbare orde opnieuw zal schenden. De verzoeker maakt middels bovenvermelde kritiek niet aannemelijk dat zijn individuele belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat de gemachtigde nastreeft door het handhaven van de openbare orde. De verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissingen een wanverhouding veroorzaakt hebben tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische Staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond.

Verzoeker maakt voorts geen melding van ernstige moeilijkheden die het voortzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven in zijn herkomstland of elders verhinderen (zie EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur v. Verenigd Koninkrijk*, par. 60). Hij toont aldus niet concreet aan in welke mate zijn privé- en gezinsleven verbroken wordt door de bestreden beslissingen.

In casu dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM in de huidige stand van het dossier niet wordt aangetoond.

3.11. Uit wat hierboven werd besproken moet worden besloten dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan en in de gegeven omstandigheden op kennelijke onredelijke wijze of met miskenning van artikel 8 van het EVRM heeft beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vergezeld van een inreisverbod voor de duur van acht jaar. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt. Evenmin blijkt de schending van artikel 8 van het EVRM.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. Mast, J. Dujardin, J. Vande Lanotte en M. Van Damme, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. MAES